

Studentův zápisník, kapitola 2. : Škola

Ráno jsem se probudil s kocovinou v hlavě. Vlezl jsem do vany a osprchoval se. Představa, že dneska uvidím třídní mi ještě zesilovala mou bolest.

Cestou do školy jsem potkal Tomáše. „Čau Kački, jak se vede?“ Nic jiného mě nenapadlo, taky co by jste chtěli o půl osmé ráno. „De to, a ty?“ Tomáš se taky na moc nezmohl. V tomhle duchu probíhala celá naše konverzace.

První den byl v pohodě. Až na to, že jsem místo do septimy B vlezl do sexty B. Tam jsem uviděl svou bývalou. „Ahoj Petře.“ „No nazdar.“ Tebe jsem fakt chtěl dneska vidět. Ale říkám, bylo to v pohodě.

Týdny ubíhaly. První basy byly na světě. Na to, že letos maturuju jsem byl až nezvykle v klidu. Každý den nějaké zkoušení nebo písemma.

Už mě to nebaví. Někam vystřeli, nebo se hodit marod, to by mi pomohlo. „Chlupatost“ mých myšlenek byla někde mezi vypelichaným psem a bodem mrazu. Nepomáhalo ani LEO, ani Penthouse. Na trati k mým „chlupatým“ myšlenkám je asi výluka, nebo já nevím co. Naštěstí jedu se školou do Anglie. Kolková s Bártovou budou v pohodě. To jsou jediné profesorky, které na mě nezanevřely. Do 10. října to budu muset vydržet.

Další dny školy byly ubíjející. Týden před desátým si nás zavolaly profesorky. Tu hroznou pravdu na nás vysypala Bártová: „Termín našeho zájezdu se posunul až na dvacátého, protože všichni ještě nezaplatili.“ Panebože, to je ještě skoro měsíc do školy. Šly na mne mdloby. Na to jsme si museli s Patrikem jít zakouřit na chlapecký záchodek do třetího patra. Jediné pozitivum tohoto setkání bylo, že se na mě usmála jedna kvartánka, která tam jede s námi. Že bych ji sbalil?